

— **Gothrici & Rolfi** Westrogothiae regum historia lingua antiqua Gothica conscripta. Ed. Olaus Verelius ... Accedunt J. Schefferi notae politicae. (Endast latinsk titel). Med 1 kopparstick. Upsaliae, Curio, 1664. (8), 240 (eg. 292), 128, (44), 48 pp. Herm. 173. — **Herrauds och Bosa saga.** Ed. O. Verelio. Upsaliae, Curio, 1666. (6), 122 pp. Herm. 64. — Itt stycke af konung **Olaf Tryggjasons saga,** hwilken Oddur Munck på gammal götska beskrifwit hafwer. (Ed. O. Verelio.) Upsala, Curio, 1665. 16 pp. Herm. 434. — **Schefferus, J.:** Oratio ad ... Carolum ... regem. Upsaliae, Curio, 1665. (16) pp. Lit. 8:o. Utmärkta ex. inb. i samtida ldrbd.

Hierta 1888: »Det enda ex. i enskild ägo som innehåller det berömda kopparsticket.» — Kopparsticket har påskriften »Hier er Har ok Jafnhar ok Thridi: sua sem seigr i Gijlfa ginning». Se Klemming: Ur en anteckn. saml. sid. 209.

Kompl.

D. P. Blomberg

Anton Blomberg

Gothlunda 30/5 1862. –

Per Hierta

1888.

... i enskild ... innehåller det ... kopparsticket.

Itt Stycke
Af
KONUNG
OLAFS
TRYGGIASONS
Saga/

hwilken

ODDUR MUNCK:

På

Gammal Götska

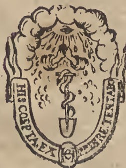
Beskriswit haswer

Af ite

Gammalt Pergamentz

Manuscripto

Aftryckt

Upsala Af Henrich Curio 1661.

Förmå icke / läsare / theße små aflefuor af Kong Olaf Tryggiasons saga / them jag af en gammal permeskrift i liuset framdragit hafwer / för den wyrdnad jag bär till wårt gambla mål / och forna Konungga bedrifter. Thet skynies wel att Odder Munk hafwer sagan med flit och snällhet saman satt / och fördenskull önskandes wore / man hade then heel och hållen. Ty fast ther om nogot röres af Snorre / Saxe / Erico Vpsalensi och Joh. Magno, hafwer thet doch icke warit theras upsåth / alt så grant nagelfara / som then thet allena sig föresatt hade. Är han och mycket äldre / och af bästa witzord i så gambla saker; och brukar altydh Skaldwijsorna till bewijs på thet han skrifwer: aff hwilke sex finnas i thetta lilla stycke / doch aff afskrifwaren / som Skalldekonsten intit förstådt hafwer / så förmörkade / att the sommestädes äre otydelige. Ty ther med är så granlagat / at itt förwrängt ord förwillar hela meningen: och kan sådant af itt exemplar allena intet botas. Och är thet jag här hafwer welat påminna.

OLAVS VERELIVS.

EN Olafs Kongs menn flydu þa allir upp à orminn langa, af odrum skipunum, ser tilv gis: þui at hann var fua har bordi sem kaftali hia odrum skipunum: En fua gerdizt þa fiolment a orminum, at varla matto þair vega fyrir þrong, er viger voro. En er Suia Konung fa fall finna manna, en fuma orkumblada; þa fa hann engan finn koft verrna, en undan at hallda. En þo at þeffara Konga fe beggja vid getit vid þeffar tuæir oroftor; þa var Eirikr Iarl jamnan i skormali; og fello menn Olafs Kongs mioc af skoti; þui at æigi feck i alla ftadi lifdum fyrir komit. Eptir þat logdu þæir hofdingiarner til lanz, at lata binda far fina manna: og fidan fettuz þæir i æitt landtialld, og hugfadu med fer, huerfu þæir skylldu orminn unnir fa. En er Oalfr Kongr fa at hui'ld nokor myndi a verda bardaganom, þa mælti han uid þorkel Dydril; bad han skipa tranan til lanz med daudom monnom og farom; og mætti fua rymazt a orminum. Sua Segir Hallfrodr Scalld:

Ogradr fa audan
Armgriotz trana fliota:
Hin raud geir ad gunni
Gladr oc bad nadra,
Adr hialldr þorim kelldi
Hugframr i bod ramri
Snotr a fnæri vitru
Snnz þorketil undam.

Nu uar þa ormin æinn orodin; og ftodo þa þren jar fylkingar upp a honum. En þeffir menn voro a orminum i hinne fidazto orofto: þæir brædr Hyrningr og þorgæirr, Biorn af ftod-

Stodlu, Þorgrimr Þiodolfs son or Huin; Asbiorn or Mostr, Þordr or Niardarlaug, Einar Þambaskelvir son Styrkars af Gimsum, Þorbiorn af Raumariki, Þorstæin uxafotr or hotund, Þorstæin Huiti af Hofrekstodum, Vlfr Raudi af Heinmork, Vikarr af Vinda landi, Vakr hin Edzki, Besli hin sterki, Þrondr Rammi af Þelamork, Uþyrmir brodir hans, Biorn hin mikli af Vestfold, Bryniolfr Hakr brodir hans: og þæir Halæygir, Þrondr skialgi, og Augmundr à Sandi, Lodvir langi or Saltvik, Harekr huassi: þæir in þrendir, Ketill hin havi, Þorfinnr Efli, og Havardr or Orkadal, Halstæin Borkr or fiordū, Evindr Snakr, Berder Bestill; Hallkel af fiolum, Olafr dreingr, Arfinnr or fogni, Sigurdr bilde, Einarr Forski, Fide og Ketill Rygski, Griotgardr og Þorolfr, Ivar Smælta, Halstein Livar son, Ormr skogar nef og margir adrir agætir menn: og nu buazt þæir a nyala ik vid orrostoni med þæim fongum sem uiliazt voro til.

Rad gerd.

Nu gera þæir sitt rad hofdingiarner med þui moti, at þæir Suein Dana Kongr og Olafr Svia Kongr skolu fa Eiriki Iarli, lid sem han þarf til orostunnar og skal han hafa 11. hluti Noregs, og gialda þæim scat af: en Iarlinn skylldi hafa orminn, og alt hlutskipti þat sem fengizt i orostoni. En er þetta rad var gort, þa bioz jarlinn til bardagans; og hafdi skip þat er kallat var Iarnbardinn: þat var ramgort, og uar huartueggi stafnin vardr framan med iarn; med digrum jarngoddum huassæggiadum. han hafdi nittian skip, og oll hardskipud; og rær nu sua hart at, at vigeti

 brot-

þrotnadi fyrir bardanom. Kongr spurdi huert sua hart ræri at skipino? honum var sagt at Erikr Iarl var. Kongr sagdi: her er oss von hardar orosto: þui at her ero margir gofgir menn, og nordmenn sem ver: þæir hafa optset blodog suerd, og i morgu uapna skipti verit; og man Iarl þykhiazt æiga vid oss skapelgan fund, fyrir sakir liflaz fodur sins og brodor. Stambuar Iarls voro þæir: Skuli þorstæins son, Vigfuss Viga Glums son, Tiorvi Valbranz son, þrandr Eyvindar son, bogmadr mikill, han hafdi gort boga Einars þambaskelvis. Einarr var i krapparumi a Kongs skipinu, og skaut þadan um dagin silfr vopnum orvum, og vard æigi missi fengr. þessi vat snorp atlaga, og væita Iarls mennir harda atsokn at orminom: enn Olafs Kongs men ueriazt med myklum nafklæik og hugprydi. Kongr sialfr stod i lyptingnum og tekr a lopti bædi kesiot og orvar, og sendir aptr badum hondum, og gerir mikit mansfell. Sua gerdu þæir stafnbuar Kongs, Ulfr og Vikar Hyrningr oc Einar drapo otal mañа, og færdo marga till orlivis; og var æigi gott at sækia undir uopn þæirra. En i þessari orosto urdu menn mioksatir à orminom, af grioti, og scoti, og palstofum; enn faer þa en falnir; en allir uoro miok modir og þroeyttir. En er þæit hofdu barzt langa stund dagsins, þa sa Iarl marga sina menn falna; og mikin fiolda saran; og leggr brott i fra, og at landi, med miklom mannskada: og ganga nu huilldre menn a skipin en hinir; dueliazt eptr hinir saro; en daudir voro grafnir. Menn Olafs Kongs bidia nu flyia, þui at þætra mal uar at þui halkauenna sem lidit talmazt mæirr; enn hanlezt æigi flyia

myndo, og quad æigi Kongr Þat æiga at gera. Nu leggr Vinda sneckian en til Kongs scipsins, ogbiod a Þæir Kongi lidsinni: en Kongr suarar: æigi tier mer Þat; en vera kan at mer uerdi gagn at, ef Þer erot i sama stad. eptr Þat lagdi snekkian at landi, og la vid akheri.

Nu byzt Eirike Iarl annat finn til orrosto, og bidr fina menn vel duga: Þui at Þat er oss æilif scom og brigsli, ef ver fam æigi sott æitt skip med oslyandi her. Nu toku mennir at eggiaz à, og biugguzt nu uid sem bezt mettu Þæir. Þa mælti Iarl til Þorkells Hava, brodor Sigvallda Iarls: ek hevi verit i miok morgum bardogum, og fan ek alldregin jam rausta menn, ne jam vigsima, sem a orminom ero; og æigi skipit jam torsott. Legg nu til nokor rad at uinna ormin? en han for undan lengi: og uard um sidir, sem flestir, yvir stigin af fegirni. Þui at Iarl baud honum mikit fe. Þat myndi mitt rad, sagdi han, at Þu letir gera kastala eptr endilongum storskipunum, og lat Þar fœra a stora vidu, at fella a orminn, og beriazt or Þæim kastalanom sidan; og ventr mik Þa at lidi, ef timaz vill. Og Þat rad var tekit. og sidan lagdi Iarl at, og sibyrdir iarnbardanom vid ormin, med myklom kastala, og lætr Þadan vega at Þæim a ormin. Sua seigr Halldor hin okristni:

Iarl iord kom helldr i hardan
Nigu rayr saman drayra
Tungl skarost Þa tungla
Tangar ormin langa.
Þa er bord mikin barda
Brimflagds rekin lagdi
Iarl vann hialms und holmi
Hrid vid fadmes sydu.

Gerdist snarpra suerda,
Slitu drengir frid lengi;
Þá er gyllin spier gullu
Gangr um ormin langa
Dolgs quado . . . . fylgia
Frons legg bita honom
Sœnska menn at senno
Sunr oc Danska runna.

Nu vard su orrosta sua hord og akof, at ver hyggiom varla hardari verit hafa a Nordrlondum; ne vidfrægari. Nu leggia skipin ollum megin at orminom med miklo kappi: en þeir vordu med sua miklom vasklæik og grimd, at þeir liopu ut a sioen af bordonom: og gado ægi annars en þeir berdız a landi, suo œstoz þeir fram eptir hoggōnom; og gengu sua i mot uvinom sinom, og sazt ægi fyrir, þo at þeir væri i midio sundr hognir. Sua seigr Halltrodr.

Suoku nidr af nadri
Nadd fars i bod farir
Baugs gerdut vid sag iarst
Verkendr hedins serkiar:
Vant man ormr þo at ormi
Alldyr Kong styri
Þ ars skraid med sijd lyda
Lengi slikra dreingia

Þa er Olafr Kongr sa, at þyntiz skipinen um mitt skipit, þa eggiadi han fast lidit at duga skylldi: og spurdi huart suerdın bitu ægi, eda var sliolega til hogguit? Kolbiorn Stallari suarar: herra sagdı han, ægi er þat undarlegt, at suerdin se slio, þui at morgu hoggui hafa þau vadet i dag, og

og synazt mer nu sum vera fanyt. Þa liop Kongr or lyptinginum, og lauk upp suerda kistu, og tok upp morg suerd huoss og ræin, og bad sina menn beriazt med þæim, og sa menn at blod fell fram undan brynio stuku Kongs, en þat vissi engi huar han uar sarr. eptr þat, geck han upp i lyptingina, og med honom Kolbiorn; og hafdi huartueggi þæirra gyltan hialm, og silki trœyio rauda utan um bryniona: og af sua likum bunadi, matti varla kenna huarn þæirra fyrir annan. En sua uar mikill uapnaburdr i lyptingini at Konunginom, at sua uaro skilldir þæirra sem skufadir væri af skoptum og fidrum: og sua seigia snotrir menn, at eingi Konungr hafi i bardaga audsenni verit sinum ovinom, en Olafr K. fyrir at gœruis sakir og raustlæika. Nu let Iarl fella uiduna a orminn med mikilli vel: og tok han þa at hallazt; og fell þa mjok lidit midskipa; og sua þæir er til sotto. En þo at Iarl se mest vid getid þessa orrosto, þa uar nu þo nalega allr herrin i atsokninne. En þæir Vlfr og Vikar, Hyrningr og þorgæirr uordu stamnin drēgilega. og fello sidan med mikin orztir. Eptir þat gengo Iarls menninir upp midskipa, og fara inbyrdis sem skœdir vargar: En þæir er fyrir uoro sotto afar at lyftingini, þui at fylkingarner heldoz lengst vid i huorutueggia skutinn. Sotti nu lidit ollum megin at, sem segir Halldorr okristin:

Het à hriptar nita
Hugraisr med Olaisi
Aptr naig þiod um þopter
þengill sina drengi
þa er haf vita hofdu
Hallanz um Gram sniallan

Vard

Vardum Vinda myrdi
Vapn eidur lokit skaidum.

Þa er Iarl var kommin aptr i fyrir rumit a orminum, med sina menn, þa vard þar hord uidr taka,og mikill vapnagangr. En sua sem lid Olafs K. tok at falla, og fylkingin þyntis, þa sotto Iarls menn at lyptinginni, og gerdo mikin ualkost, þui at þæir uoro sua modir er upp stodo, at þæir fengo æigi vapnonom fyrir sik komit. En þa er K. sa Iarl, þa skaut han at honom med baudum haundom III. Kesiom; en þær flugu þa æigi eptir uanda: og bar æina fyrir ofan hofud honom; en hinar tuær a sina lidina huara; og urdu nuþessi skot at engo lidi. Konongr undradi þat og mælti: Auvi, sagdi han, mikil er nu hamingia Iarls; þat vil nu gud at han æigniz Noreg. og þa er han hafdi þetta mællt, þa sa allir, er þar voro, himnalios koma yvir lyptingina; en þæir hiuggo i liosit framm, og ætlodo at uega þañ er gud uegsamadi þuiliku liosi. En þa er liosit huarf, þa sa þæir æigi til Kõgs og læitodo nu vandlega i skipino, og i millom skipana, ef han hefdi a sund laupit; og fanz han huergi. Nu liopu þæir fyrir bord, VIII menn er uppstodu: Einar þambaskelvir, Kolbiorn uplenzki, þorstæin uxa fotr, Biorn af stodlo, Asbiorn or Mostr, þrondr skialgi, Augmundr à sandi: þæir voro allir af sundi tekner. Nu æignazt Eirikr Iarl ormin langa, og onnur skip Olafs K. og margs manz uopn, þess er drengilega hafdi adr borit. Nu hefir þessi orrosta fregiazt verit à Nordrlondum, fyrst af fornenni, og sidan at þat skip vard rodit, er men ætlodo at æigi myndi a fliotanda uatni uarda uapnum sott. En sua mikil

ast-

astsemd var monnom à Olaf. K. at mestr luti mā̄nana villdi æigi trua at þau myndi fallit hafa. Þat segia men at a sitt bord lypi huar ÞeirraKongr og kolbiorn: En Iarls menn hofdu lagt skutun utan at orminom, at drepa Þa er utbyrdis lypi: og Þui hafdi Kolbiorn skiold sinn yvir ser til lifdar; og vard han undir honum, sua at han kom ser æigi skiot i kafit. uar han Þui af sundi tekinn, og fordr Iarli; Þui at Þæir hugdu af likum bunadi at han væri OlafrK. En er Iarl kendi, Þa gaf han Kolbirni grid. En i Þessi suipan rœri brott Vinda sneckian sua akafliga at huitfyrsti um huern naglan. Nu er Þat margra manna mal,at O.K. hafi stœypt af ser brynnioni i kafi, og sommet sidan til Vinda snekkionar: og hefir su frasogn sidan allfræg uerit: sem hœyra ma i ordum margra frodra manna; bædi Sota og Hallfrodar.

Vait eg ai hiet Þo at heita
Hungr doypi scal eg læisa
Dynsendinga daudan
Dyrbliks eda Þo kuikvan
Sagdt uar mer ne maira
Munum Astrydum bida.
Lijdum firdr oc ladi
Landverdr fyrir sio bandan.
Vari öss Þo at erir
Æll Þeim suikum belldi
Haila likn ef hauka
Hasklifs iofur lifdi.

Nu hœyrir Þat i Þessom visum at Þegar var ... huart han hefdi fallit eda i brott komizt og. ero morg onnur dœmi til Þess af vitrum monnum. Sua segir Skuli Þorstæins son, er i Þæim bardaga

ura

var med Iarl: at Þa er Þæir gango eptir orminom, lago sua Þykt mana bukarnir, at Iarl feck æigi gengit fyrr en fra var rudit forom honom, og Þa kuads han sia Kong, er han stod i lyptinginî med miklo yvirbragdi: en er lutti nidr at vellta bukinum fra fotom Iarls, Þa kuazt han æigi sia hann, er han læit til ann.ar sinn. En sua sagdi Enrid af Gimsu, at han kuaz sia blod driupa undan hialmi Konongz nidr a kinnina: en i Þui Kuaz han sa sua mikit stæins hogg at han fell vid. en er stod upp aptr, Þa sa han ekki til K. En kolbiorn sagdi sua, at Þa er han saknadi hans i lyptinginni, Þa vard hau otta fengin, og hop ut a sioen, og lezt kenna skiolld Kongs undir ser a sænom, og grunadi at Þar myndi K. undir symma. Þa sa og nokorir Iarls menn af smaskutonom, at madr var dregin af kafi upp a Vinda snekkiona, i raudo klædi, og sidan sigldi hou sudr med landi.

Vm andlat Þyri Drotningar.

Þat er sagt at Þyri Droteneng kunni illa skada sinom, og gret bæisklega frafall Olafs K. og sua uar mikill ryglæikr i hennar hiarta, at huarki matti hon eta ne drekka. En er Iarl hæyrdi Þat, Þa geck han til mali nid hana, og hof sua sina rœdo: uer hofum illa gort, og mykin glæp, er ver hofum rænt Þenna dyra K. sinu riki, af heimsklegre veraldar tign: og eigi er Þer æinu Þetta scadi; helldr og ollum Noregs monnum, og vidari: En fyrir Þui at ver megum Þer Þenna scada æigi aptr bœta, ne giallda Þer Þenna hin agæta K, Þa skolum uer Þo gera Þann allan soma sem uer erom i forom um i alla stadi. Villdum ver Þess bidia, at Þer tapadet æigi ydarri fryd og æro; og takit uid fœ-

zlo

ꝫlo og drykk : Þui at ſik uærdr huert lengſt at hafa. og mætti en Þadan af ydarr ſomi uaxa og birtaz ydar tign ? Hon ſuarar : Sua er mitt hiarta loſtit med akaſlegom harm , og rygglæik ; og Þrutit i omegni hugar mins , at engi gnæiſti lifſins man mik lengi nœra. Og ſua vard og : Þui at hon lifdi ſkamma ſtund ſidan ; og for med mikilli hugſutt oc uerolld ni àbak langa foſtu. En Þ at rad gaf henni æin dyrlegr preſtr , at hon ſkylldi a huer om degi a nokoro bergia ; og henni væri Þat minni abyrgd : og ſua gerdi hon, og lifdi ſidan IX degr , og andadizt eptir Þat.

Vm ormin langa.

Nu tok Eirikr Iarl og ſkipadi ormin langa med ſinum monnum , og ſettiz ſialfr til ſtiornar. En Þetta hit dyra ſkip bar ſua i ſinni natturu mikin rygglæika a ſer, at Þat hafdi miſt ſins lanardrottins, at Þat geck fram med miklum Þunga , og ſæinlæika og for iamnā halllt , og let illa at ſtyri. En er Iarl kom i Vik auſtr med ſkipit , med miklom toſarom og ſtarſi , adr en Þar kœmi, og Þar let han Þat upp hoggua : og Þottiz Þat ſia , at Þat myndi ekki honum lydit vera. En er Nordmen ſpurdu Þeſſi tidendi , Þa urdu Þæir miok daprir , og idraduzt nu ſarlega , at Þæir hoffdu ſua miok girnſt at fara fra K. og uilldu nu margir myckit hælldr Þat hafa latit lif ſitt, en miſſa ſliks Kōgs ; og ero nu miok hugſiukir og ottafullir , at Þæir bidi aldregi hans bœtr. En Þat er at ſegia fra Viga , at han var at vardvæizlu at Kōngs bui nokoro , og la han huern dag fyrir haſæti Þui er K. var vanr at ſitta i en Þa er gæzlumenn hunzins hœyrdo tidendi Þeſſir Þa mælti K. armadr vid hundin : mikill ſcadi er

Þe:

þer og Vigi i frafalli Kőgs Eñ er Vigr hœyrdi þetta, þa liop han upp og gauladi hatt æit finn, og liop ut fidan, og lagdiz nidr a haugi æinum, og þo at þannog væri borjn at honom matr og dryckr, þa villdi han ægi æta: en þo gætti han fyrir odrom hundom og fuglom: og fell iamnan vatn or augom honom, og lifdi fa daga fidan. Og varo nu fylld og framkomin oll fpalæiks ord boandans hins fionlaufa i Moftr.

Vm Olaf Kong.

Sua fagdi æin vitr madr er het Soti Scalld, at Olafr K. for eptir þeuna bardaga til Vinlanz med Aftridi Drotning og . . . . og var þar II. vetr: þa dã foro þau i Vellond: þar atti Aftrid bu og jardir, þar voro þau vel fua II manudi; og viffu men ecki til huad manna han var, nema þau æin er honum fylgdu. Aftrid bad *Olaf* þar vera þañ vetr og kuaz bui vallda myndo, at Sigvalldr kœmi ægi þar a þæirri ftund; med þui at Kõgr uar illa til hãs han nittadi þui. þa baud hon honom lid fua mikit fem han villdi, at fara til Noregs, og uinna aptr undir fik landit? han kuad ægi þeff þurfa. Lezt verit hafa allar þær ftundir i Noregi er gud unni honom. þa baud hon at fa honum lid til Englanz; og han næittadi þui. þa fpyrr hon hueria kofti ha n vill hafa, þa er hon hevir fong a? han kuaz fyfa at fara ut til Rums. Epter þat foro þau fudr til Rimar, og þa uilldi Aftrid ægi fara lengra, og feck hon K. hæft æin klyfiadan med brendo filfri: Nu huarf Aftrid aptr med v. man; eñ Olafr for fudr til Rũs med IX. mann, og lez vera norræn kaupmadr. Eñ er han kom til Roma borgar, þa tok han fer herbergi i Iardhufu nokoro, og geck þæim einum

fin-

finnum Þadan er han lyddi tidum, eda at odrum naudfyniom: og var þar æin vetr. En a hinu nesta sumri for han i Garda austr, og var i Alldæigiuborg æin vetr. þadan for han til Iorsala ut, og var þar hin III vetr. þar þottuzt allir menn sia, at han var gofugr madr, og miok um fram adra men: og budo honum þui rikis men valld og riki yvir II. borgum og III. kastalom, med ollum þæim tekiom sem til lago. En af bœn þæirra, mæir eñ af forndar fyst, tok han vid þesso riki, og for i suort klædi, og red og fyrir munklivi þui er skãt var fra Iorsala borg II. vetr. En er v. vetr varo gengnir, sidan han for or Noregi, þa komo Nordmentil borgarinar en Kõgr hitti þa, og feck þærra i hendr bok þa er þessi saga var a ritad, og bad þa fœra Adalradi K. i Englandi; og han hafdi sidan þessa sogu at tidendum. En eptir hans daga tok Eddvardr K. sogu þessa Olafs Kongs; sendi og nordr i Noreg belti og knif Einari þambaskelvi, en han kendi at þessa gripu hafdi O. K. þa er han bardiz a orminom. Han sendi og fingr gull Astridi syslur sinni, oh kuaz hon giorla kenna. Og hafa þau þessa luti sidan at uitni þessarar sogu. og vissu sidan allir vinir hans sannendi um hans hag. Her lykr nu sagu Olafs Kongs, er at retto ma kallazt Postoli Nordmañа. þessa sogu ritadi og setti Oddr Munkr til dyrdar þessom hinom agæta Konongi; og til minnis þæim monnom er sidar ero; og til frodlæiks þæim monnum er uita vilia slik stormærki: þo at æigi se sagan saman sett med mikilli malsnilld.

NOTÆ.

Ormin langa] Omnium, quæ in Norvegia fabricatæ, navium præstantissima, non à sculptura vel pictura puppis, sed à forma draconis quem tota referebat, sic dicta. vid. Snorr. Snurl.

Suia Konung] Olaus SkautKonung, quem expetitæ, sed mox repudiatæ matris Sigridæ Storradæ contumelia hostem Olao Tryggiason fecit.

Tua bluti Cesserunt hâc divisione Olao SkautKonung Suoniæ Regi, quatvor præfecturæ Trandhemenses, tùm Sundmoer, Nordmoer, Rumsdal ac Ranarike, quas genero suo Suenoni Iarl Haquini filio, qui Holmfridam duxerat, in feudum dedit. Snorr: Styrl: unde diuturni inter ipsum & Olaum Crassum belli causa. Frater vero Suenonis Ericus Iarl concessæ sibi ditionis nomine, & Sueoniæ & Daniæ Regi obnoxius erat, ut ex hoc loco apparet.

Liflat fodr fins) Norvegiæ diu præfuit pacatè Haquinius Iarl Erici & Suenonis pater; sed provectioris ætatis libidine, civium indignationem & arma provocavit: quorum furori cedens, in latibulo, à proprio servo, caput licitante Olao Tryggvason, trucidatus est.

Oc broders) Erlingi, quem primo in Norvegiam appulsu oppressit Olaus Tryggiason.

Vinda sneckian] Vendorum navis. Primam uxorem suā duxerat Olaus Trygguason, Burislai Vendorum regis filiam Geiram, ejusque soror Astrid Sigvalldo Comiti Strut Haralldi Scaniæ principis filio nupserat, qui post Palnatochum, Iulinensium piratarum præfecturam consecutus est. Hæc Astrid Sigvalldi uxor, post fata sororis Geiræ, omnibus charitatis officiis Olaum Trygguason prosecuta est, & Norvegiam repetenti navem hanc Vinda sneckien auxilio misit.

Kollbiorn stallare) Sallare præfectus prætorio, vel qui Major domus vocari solet: prima in aulis dignitas vide Hirdskra.

Kongs armadr) præfectus annonæ in villis regiis.

Kongr var illa silbans] & id quidem merito in proditionis compertum.

Aldejuburg) Oppidum Russiæ meridionalis sive Gardarike, de quo plura nobis in notis ad Hervarar Saga.

FINIS.

